

Kommissat, der i alt Væsentligt skal opkræves efter de samme Regler; det forekommer mig derfor, at vi kunne lægge dem Alle i en Urne, trække Lod om dem og bruge det, vi faae frem. For mig skal Regeringens Stemme i den Henseende være Urnen; det Forslag, hvorom den siger, at det er det, som den i dette Dieblisk bedst kan bruge til paa den hurtigste og sikreste Maade at faae de fornødne Penge ind, er for mig det bedste Forslag, og det vil jeg stemme for; enhver anden Undersøgelse af disse 3 Forslag fører os ikke et Skridt længere. Dersom man virkelig vil forberede en Indkomststat paa Landet for de kommende Tider, vilde det Simpleste have været at forbedre Regeringsforslagets § 4, hvorefter der skal opkræves visse Procent af Indtægten, thi derved havde man tvunget alle Kommunerne til at opgjøre Indtægten og faaet et Apparat, som man kunde rette paa, og hvorefter man næste Gang i det Hele havde kunnet opkræve. De to andre Forslag have den Ulempe, at de ikke bringe en bestemt Indtægt frem efter almindelige Principer, men kun søge at skaffe en vis Sum tilveie under visse Omstændigheder. Betraget som en Forberedelse til en fremtidig Indførelse af en Indkomststat paa Landet, er Regeringens Forslag altsaa det bedste, og betraget som et Middel til for Dieblisket at opkræve med mindst Ulempe og uden at komme i Kollision eller Berøring med Harkorn, Eiendomsforhold etc., er Forslaget af de to ærede Medlemmer det bedste, men til at tilfredsstille den store Almue synes det mindst gode Forslag at være det bedste. Regeringen skal nu, som sagt, betegne mig, hvilket af Forslagene jeg skal stemme for.

Faber: Det Spørgsmaal, som ved dette Affnit nærmest ligger for, er, saavidt jeg kan see, det, om Fordelingen af Skatten skal udføres efter Reglerne for en Indkomststat, eller om man, idetmindste for Kjøbstædernes og Landets Vedkommende, skal beholde en Formue- og Leilighedsstat. Jeg holder afgjort til det Sidste, og jeg skal tillade mig at anføre, hvorfor jeg ikke i den Henseende kan gaae ind paa det foreliggende Forslag. Det forekommer mig nemlig, at det Princip, som ligger til Grund for Fordelingen efter Indkomst, ikke egentlig

er rigtigt og retfærdigt, thi man gaaer ud fra, at den samme Indtægt overalt skal bære den samme Afgift; men jeg troer, at dette er et falsk Princip. Det er ogsaa erkjendt, at det ikke lader sig gennemføre uden en høj Grad af Ubillighed, idet baade Indkomstskatteloven for Kjøbenhavn og det her foreliggende Forslag tilstede ikke faa Undtagelser, medens man dog, naar man gaaer ud fra den nævnte Hovedregel, maatte søge at holde sig saa nær som mulig til den og kun nødtvungen gennem Undtagelser tilstede Modifikation af den. Imidlertid er Indtægten ganske vist et brugbart Skatteobjekt, uagtet den Ubillighed, der ligger i Hovedreglen, og naar man gaaer saaledes frem, at man overveier, hvormeget man kan lægge paa dette Objekt, uden at Trykket af Ulligheden bliver altfor stort, kunde jeg vel indrømme Rigtigheden deraf. Hvis man altsaa lagde færre Procenter paa Indtægten, afveiede alle Forhold, og nøiedes med den Skat, som deraf kom ud, saaledes at man søgte andre Skatteobjekter for at faae frem, hvad der ellers behøvedes, saa var det en anden Sag; men naar man opstiller et bestemt og meget stort Beløb, som skal komme ud paa denne Maade, saa er det klart, at den Ubillighed, der er tilstede i Hovedreglen, vil trykke med et ulige større Tryk, og desto stærkere, jo større det Beløb er, der skal tilveiebringes. Igeoverfor staar imidlertid en anden Maade at fordele Beløbet paa, nemlig Fordelingen efter Formue og Leilighed, og jeg troer, at dette er en langt billigere og rigtigere Fordelingsmaade. Den holder nemlig paa det Princip, at naar et vist Beløb skal fordeles paa en vis Kreds af Ydere, skal det stee i Forhold til, hvad enhver af dem har Raad til at give, og jeg maa bede, at man vel lægger Mærke til, at Anvendelsen af dette Princip er meget let og god, hvor en saadan Kreds af Ydere fuldstændig kjende hverandre, og hvor Enhvers Forhold ere aldeles vel bekjendte. Der er det ikke saa vanskeligt at komme paa det Nene med, hvad Enhver i Forhold til de Andre har Raad til at give; det er netop det indbyrdes Forhold, som her afveies, idet man tager Hensyn til alle de foreliggende Omstændigheder, som ere bekjendte om enhver enkelt Skatteyder, og det er ogsaa at lægge Mærke